

GEÇMİŞİN İZİNDE, GELECEĞİN IŞIĞINDA

Rabia Ş.

Var olmak için onlarca çaba... Kendimi bulmak, belki de bilmediğim bu diyarın hükümdarı olmaktı. Benim yolumdan geçenlerden miras kalsa bir sihirli lamba, bir de dilek hakkım olsa, ne dilerdim?

Gün henüz doğmamışken en sevdiğim vakte uyandım. Kimse henüz uyanmamışken, kendimi en içimden hep bu vakitte dinlerim. Kafamdaki düşünceler beni çoktan uyandırmamış gibi, yeni demlediğim kahvemi alıp masanın başına geçtim. Masamın üstünde benliğim susmasın, hep kendimi hatırlayayım diye yazdığım onlarca şiir bana tekrar nasılda gizlediğim bir yanıma olduğunu hatırlattı. Sahi, bir dilek hakkım olsa, yazar mı olmak isterdim? Usulca beni kendi dünyamdan ayırabilecek bilgisayarımı açtım, tüm içsel savaşlardan koparabilecek onlarca veri. Yıllardır aynı yolu yürüdüğüm dostumla oluşturduğum sistemin verileriydi bunlar. Danışanlarımızın DNA analizini yaptığımız doğru tedaviler için canla başla çalıştığımız bilgiler. Şimdilerde oluşturduğumuz veritabanıyla, hem teknolojiyi hem de insan doğasını tek bir çatıda toplayabilmek içimde tekrardan o aşına olduğum sıcaklığı yarattı; tıpkı masamda yanan küçük mumlar gibi. Sahi, bir dilek hakkım olsa, geçmişteki bana dönüp başarabileceğimi, bu kadar kaygılanmamam gerektiğini mi söyledim? Öyle çok dalmışım ki, bir insan hakkında tahmin edilemeyecek kadar çok bilgiye, günün çoktan aydınlandığını fark etmemişim bile. Soğuyan kahvemi tek çırpıda içip hazırlanmaya koyuldum; bugün kliniğe gitmeliydim. Bugün önemli bir gündü. İlk karşılaştığım anda boğazımı düğümleyen o hastamızın son kontrol günü. İstanbul'un trafiğine bile fütursuzca karşı koyan zihnim, yolun nasıl bu denli hızlı geçmesini sağladığına tekrar hayret ettim. Kliniğe girer girmez, minnet dolu gözlerle bakan o adam, o kadar babama benziyordu ki. Sanki babam, artık gelemeyeceğini düşündüğüm o uzak diyardan, çocukken ona anlattığım hayallerimin gerçekleştiğini görmeye gelmiş gibiydi. Uygulanan doku tedavisinin çok başarılı geçtiğini, beklenenden çok daha hızlı dönütler aldığımız haberini yine bir meslektaşımдан aldım. Ellilerinde olan danışanımız, "Eğer siz de diğerleri gibi düşünseydiniz, bacağımı çoktan kaybedecektim, Allah sizden razı olsun" dedi. O an içimde o kadar çok düğüm aynı anda çözüldü ki, öyle çok gürültü dindi ki... Sahi, bir dilek hakkım olsa, dönüp geçmişe bakıp, "Baba, seni de iyileştirebilirim, hiç gitmeyebilirsin, bizden gurur duy kızınla" mı derdim? Günün devamında yüzümde minik bir tebessümle döndüm durdum. Evime gidip, kendi yarattığım dünyaya dalıp bir süre çıkmamak için sabırsızlanıyordum. Nihayet varmıştım evime,

aniden bastıran yağmur, şehrin biraz dışında olan evimde sanki daha da sağanaktı. Hoş, benim için en güzel havalar zaten böyleleriydi. Sırılsıklam olan kıyafetlerimi değiştirdim ve koltuğun kenarına kıvrıldım. Beni düşüncelerimden çekip alan telefonumun aydınlanan ekranıydı. Arayan, destek olduğum, gençliğime çok benzeyen öğrenci bir kız kardeşimdi. İşte tam o an anladım...

Yıllar önce, henüz ben öğrenciyken, benim gibi onlarca kız kardeşimin bir arada olduğu, bizim yollarımızdan çoktan geçen yol göstericilerimizin miras bıraktığı bir yuvada; bana 75 yıldır sihrini güçlü bağlarıyla koruyan, sihirli bir lambadan en ihtiyaç duyduğum anda bir dilek hakkı verildi. En içtenlikle istediğim dayanağı ve aileyi, sıra bana geldiğinde sihirli lambadan ben istedim. Şimdilerde gerçekleşen, her güzel şeyin ilk adımını atmam için bana cesaret veren o sihirli lamba ve tek dilek hakkım. İyi ki bana o sihirli lambayı sunup gerçekleştirmişler dileğimi, diye fısıldadım kendime. Şimdi, bu sihirli lambayı diğer kız kardeşlerime anlatma sırası bende...